

Húsvét u. V. vasárnap. Kismisére.

Bűnösök oltalma

K.K.T. Az édesanyáknak természetükben van, hogy gyermekeiket szeressék. Szeretik pedig nem szóval, hanem az anyai szívnek tettekben megnyilvánuló szent és tiszta érzelmével. Az édesanyák szeretete pedig oly hatalmas, oly nagy, hogy a gyermekek azt soha nem tudják viszonzni. Az édesanyák szeretete mindig jót akar, tüze folyton ég, szünet nélkül lángol gyermekeik boldogságáért. Nélkülöz, megvonja magától a legjobb falatot, sűrög-forog, belefárad a munkában, s bár arcát elborítja a munka verítéke, letörli azt, eltitkolja fáradtságát, dolgozik tovább, egész élete égő áldozat a szív oltárán, jólétéért. S ha látja hogy gyermeke bajban van, talán rossz útra tévedt, ki írhatná le aggodalmát gyermeke további jövőjéért.

Az egyik városban gonosztevőt ítélt kötél általi halálra a bíróság. A kivégzés napját kitűzték. Szokás szerint amikor meghúzták a lélekharangot, akkor kellett volna elindulni a szomorú menetnek a siralomházból a vesztőhely, az akasztófa felé. De íme, most hiába adják a jelt, hiába húzzák a harangot, az nem szólal meg. Ijedten néznek össze az emberek. Aztán bátorságot vesznek és fölmennek a toronyba. S ott megrendítő látvány fogadta őket. A halálraítélt édesanyja két kézzel kétségbeesetten kapaszkodott bele a harang nyelvébe. Az ütésektől a keze már véresre volt zúzva, de ő nem engedte el a harang nyelvét, mert tudta hogy annak kongása fia halálát hirdeti meg. A bírakat megrendítette ez az önfeláldozó anyai szeretet, és az édesanya kedvéért megkegyelmeztek a bűnös fiúnak.

K.K.T. Ha Isten ilyen önzetlenül munkálkodó szeretettel áldotta meg az édesanyákat, hogy még a megtévedt, elzüllött gyermekük halálát sem akarják, inkább önmaguk mennek értük a halálba, akkor milyen érzelmeket öntött annak az édesanyának a szívébe, akit az angyal áldottnak hirdetett minden asszony, minden édesanya között.

Ha az édesanyák szeretete fölülmúlja itt a földön minden teremtmény szeretetét, milyen szeretete lehet annak az édesanyának, akit az angyal malasztal teljesnek magasztalt.

Ha a földi édesanyák szeretetüknek és aggodásuknak teljességével fordulnak különösen azon gyermekeik felé, akikről látják, hogy a saját vesztükbe rohannak, amikor nem hallgatnak sem Isten, sem emberek szavára, mennek a saját vad ösztönük, vágyaik után a bűn, a romlás és elzüllés útjára, mily nagy lehet az Égi Édesanya aggodása, amikor

látja, hogy Szent Fia drága vérén megváltott földi gyermekei a kárhozat útján járnak. És ha Isten igazságosságának mérlege betelik, ha a mérleg serpenyőjét a bűn nyomja le, amikor az Isten hosszantűrésének pohara betelik, ott kezdődik a bűnösök oltalmának, az Isten anyjának könyörületessége.

K.K.T. Eddigi életünkben vajon hányszor készült megszólalni fölöttünk a lélekharang? Vajon hányszor némította el hangját a minden asszonyok között áldott édesanya, akihez a lorettói litániában így szoktunk fohászolni:

Bűnösök oltalma, könyörögj érettünk. Amikor veszendő kincsről van szó, emberi lélekről van szó, melyért Jézus drága vére folyt, amikor tévelygő bárányról van szó, melyet, hogy aklába vezethessen, a jó Pásztor a mennyből leszállott, hogy maradhatna közömbös a mennyei Édesanya.

Bűnös ember! Légy hát bizalommal ehhez az édesanyához. Ha vétkezed terhe nyom, ha utad elvezetett a jó pásztor mellől, ha megtévedtél és szabadulást keresel, ha lelkiismereted kínoz és gyötör, ha vétkezed mély mint a tenger, folyamodj a Szűz Anyához, ő a bűnösök oltalma és szószólója. Bízzál benne, fohászkodjál hozzá. Hiszen az élet maga szolgáltat példát arra, hogy emberek, akik életükben téves vágányra kerültek, de a Szűz Anya iránti tiszteletüknek kicsiny, csekély jelét adták, talán egy Mária – érem vagy kép formájában, melyet maguknál viseltek, nem is annyira vallásos meggyőződésből, mint édesanyjuk vagy barátjuk iránti figyelemből mint emléket, még ezt a csekély figyelmet is a Szűz Anya feltűnő módon jutalmazza, és kiesdi számunkra az őszinte megtérés kegyelmét, talán éppen az utolsó pillanatban, az élet huszonnegyedik órájában, amikor már készül megkonganí a lélekharang.

Imádkozzunk bizalommal...Bűnösök oltalma könyörögj érettünk és oltalmunk, szószólónk lesz nekünk Isteni Fiánál az áldott Szűz. Ámen.

Kőröstarján, 1965. május 23.